

Bányai Tibor Márk

Orbán tér

Interneten találunk egymásra.
Egész egy héten át levelezünk.
Érzelmünk betűk a monitoron.
Templomhideg cölibátusból írok,
hogy csókolózzunk, aludjunk együtt.

– Egy idegennel?! Nem is ismerlek.
A gyerekeimnek nem mutathatlak csak úgy be.
– Iszunk egy pohár bort, beszélgetünk.

Vöröset ivott már, nem akarja keverni.

Nincs sehol, és a telefonját se veszi fel.
Lassan éjfél. Állok az Orbán téren
nő és tömegközlekedés nélkül.

*toporgok járkálok körbe
folyó év február 28 óta
szökésben szerelmem tavasza
– hártvás jég alatt bimbók és rügyek –
arcokra csalva mosolyt
lopom csak a testmeleget*

Egy barátomnál húzom meg magam
reggelig a Lónyay utcában.
Röhögünk, hogy rajta is túlteszek
elmaradt randevúk terén, pedig
ő Bécsben is megfordult hiába.

Hajnalban felcsörget, úgy sajnálja,
a telefonját a fürdőben felejtette,
és elaludt. Hallgatom a hangját.

*a lépcsőházban 40 wattos izzó alatt
látok fordulni vállat és nyakat
szálanként tépett szőszke hajjat*

Betessékel gyorsan a hálóba,
az ágyra ültet, érezzem otthon magam,
és nyissam már ki a bort, mert ő
még mindig nagyon zavarban van.

Ülünk, kortyolunk.
Kutya az ágy alatt.
Gyerekek a másik szobában.

Az üresbeszéd és a történjen már valami
feszültségében a szoknya széléhez nyúlok.
Közelebb hajol a bőr és az ujjak
süket találkozásához.

*egy kandikáló térdre térek
tegnapra epilált lábakon
záporos sivatagba érek*

Nyakamba omlik, öleljem már át.
Kimegyünk vizet inni.

*s a konyhapulton csörömpölünk
szárítón hagyott evőeszközök
ázó mosogatnivaló között*